

Nei, nu under disse Omstændigheder er det, vi skulle hævde Kongens Ret — ja saa vanskeligt er det at forhandle med det ærede Medlem. Siger man, at Folkethinget er Nr. 1 og alt det Andet skal rette sig derefter, saa hører man et Hyl Landet over, at der intet Hensyn tages til Kongen og Landstinget. Saa er det ærede Medlem ivrig for at hævde Kongens Ret og Thingenes Rigeberettigelse, men tror man saa, at nu har man dem engang paa fast Grund og siger man saa: Naa, lad os saa forhandle paa Basis af Kongens Ret og Thingenes Rigeberettigelse, ja saa vender de igjen om paa det. Saa siger det ærede Medlem, at han synes ganske anderledes godt om det Standpunkt, han kalder det ærede Medlem fra Njøges Standpunkt — Intet over, Intet ved Siden af Folkethinget. Vil han nu fastholde det, saa vil jeg følge ham, det vil sige, hvis han kan faae Regjeringen med (Afbrydelse). Ja, jeg kan da ikke nøies med ham alene, han har jo mange hundrede Gange i sit Liv ofret sin Overbevisning for Trostabsens Lydighed mod Regjeringen. Det ærede Medlem gav jo f. Ex. i Thisted en Erklæring om, at Grundloven var brudt, naar Regjeringen provisorisk tog Mere end det, begge Thing var enige om (Afbrydelse). Naa ja, — Hjørring, norden for Lov og Ret var det — men nu har det ærede Medlem jo opgivet denne Overbevisning.

Formanden (Berg): Turde jeg anmode den ærede Taler om at tale noget høiere og ærede Medlemmer om at fjerne sig noget fra Rummet mellem Taleren, Bureauet og Stenograferne; thi ellers kan Taleren ikke blive gjengivet i Tidenden.

Solstein-Ledreborg: Jeg skal forsøge paa at tale høiere. Jeg spørger altsaa nu om det ærede Medlem som sit Standpunkt nu proklamerer: Intet over og Intet ved Siden af Folkethinget? Vil det ærede Medlem ind paa den Ting? Det ærede Medlem skriver det op, men det ærede Medlem kan jo godt lige strax sige ja eller nei dertil. Stiller det ærede Medlem Folkethinget over det andet Thing? Nei, det gjør han ikke, og heller ikke ved Siden af stiller han det, thi han vil jo ikke respektere dets Ret, medmindre Landstinget ogsaa siger Nei, og naar jeg siger til en Mand: Dit Nei gjælder ikke, medmindre ogsaa jeg siger Nei, saa er det det Samme som at sige: Din Billie ligger i min Lomme! Altsaa saaledes stiller det ærede Medlem sig overfor Folkethingets Nei, og derfor siger jeg, hans Standpunkt er: Intet under Folkethinget, thi længere ned

kan man ikke bringe Folkethinget. Men paa den Maade faae vi aldrig Forlig, og saa betyder al den megen forsonlige Tale jo igjen ingen Verdens Ting, og det gjør ikke Sagen bedre, at det ærede Medlem paastaar, at han og hans Benner ikke kan gaa ind paa vor Betragtning om, at Regjeringen ikke maa handle imod de enkelte Things Ret, fordi de saa risikere, at Folkethingets Ret slaar de andre Faktors Ret ihjel. Jeg tror nemlig ikke, det ærede Medlem tænker klart i dette Punkt, thi det er jo fuldstændig urigtigt. For det Første er der Noget, der hedder Landsting, og Landstinget kunde jo gjøre det Samme. Det behandler vel ikke de provisoriske Love, men deraf kan det ærede Medlem ikke slutte, at det ikke kunne falde paa at nægte adskillige Love og derved gjøre det umuligt for en Regjering at bestaa. Men naar begge Thing have Ret, hvad bliver saa det ene Things Gnevælde til? — Dernæst findes der de midlertidige Finantslove, som man selvfølgelig maa kunne enes om. Hvad er en midlertidig Finantslov? Det er jo en Forstaaelse mellem Statsmagts Faktorer om, hvorledes der skal regjeres for blot at holde Statsmaskineriet i Gang, saalænge man ikke endnu er kommet overens om det Nye, der skal begynde, eller om det overhovedet skal begynde, og en saadan Forstaaelse har Folkethinget jo aldrig nægtet at gaa med til. Vi prøvede jo paa at forhandle for to Aar siden, men Regjeringen gjorde i Landstinget alt Muligt for at forhindre det. Ja, man gif saa vidt, at man ligefrem erklærede, til Trods for vor Erklæring om at ville forhandle baade om Form og Indhold, at man troede det ikke. Men jeg gjentager det, en saadan Forhandling var ikke blot mulig, den er nødvendig, om man vil ud af Konflikt, og den kan meget let føre til en Forstaaelse, der indeholder al fornøden Garanti for Fremtiden. En saadan Forstaaelse maa selvfølgelig bygges paa det Princip, at saalænge man ikke er enig om det Nye, bliver man paa det Gamle. Men Mere behøves jo heller ikke for at fikke en rolig Udvikling og sand politisk Forhandling, men — siger det ærede Medlem — saa kunde Regjeringen jo blive nødt til at gaa. Ja, det kan tænkes, at Regjeringen er saa uduelig, at den bliver nødt til at gaa. En Regjering, der ikke kan faae Thingene til at komme overens om noget fombhelt Nødt af Betydning, maa i ethvert konstitutionelt Land hele Verden over vælge imellem to bedrøvelige Alternativer, nemlig at gaa eller Intet at udrette, nøies med at holde Maskineriet gaende paa det. Det er jo det konstitutionelle Princip overalt, intet Nødt maa paabegyndes, inden man er enig